

**Jaro, sport a
poezie**

Dadaistická báseň

(velikonoční dadavejce)

Dadaismus – umělecký směr, který vznikl před 101 lety ve Švýcarsku v Curychu, pracuje s náhodou, humorem a absurditou. Dadaisté vytvářeli básně pomocí novin, nůžek a lepidla. Dadaistickou báseň si může vytvořit opravdu každý.

Úvodní slovo

Vážení a milí čtenáři,

držíte v ruce nové číslo časopisu Klíč. V úvodníku předchozího zimního čísla jsem psal o tom, že jaro už je za dveřmi, ale to jsem to trochu zakřikl. Po několika slunných dnech a týdnech totiž jaro udělalo otočku a my zase museli vytáhnout zimní bundy. A zima si letos ne a ne dát pokoj, takže ještě na konci dubna z nebe padali sněhová kocouři. A ono se špatně píše o jaru, když je venku fujavice, nebo skoro sněží.

Nicméně nakonec to přišlo, a my jsme se rozepsali. A to nejenom o jaru. Sport a poezie jsou další dvě témata čísla. Kdy jindy sportovat a psát básně než na jaře?. K propojení obou témat mě ovšem přivedl i citát Karla Teigeho, který byl spolu s Vítězslavem Nezvallem zakladatelem českého poetismu. Řekl: „Poezie je duševní hygienou, tak jako je sport hygienou fyzickou.“ Čili obojí potřebujeme ke zdravému životu. Poetismus je „způsob, jak vnímat svět, aby byl básní“ a spolu s kubismem, dadaismem a dalšími směry byl součástí hnutí takzvané avantgardy. Avantgardou jsme se zabývali s deváťáky při hodinách literatury. Její podstatou byl experiment a hra a jejím cílem vytvářet skrze umění lepší a krásnější svět, nebo alespoň ho jako takový vidět. A o něco takového se snažíme i my tady v časopise (alespoň já osobně o tom tímhle způsobem uvažuji), proto jsme se nechali inspirovat.

Najdete tu tedy různé podoby toho, co může být báseň. Básně se nemusejí skládat jenom ze slok, rýmů a veršů, ale dají se vytvářet mnoha různými metodami a způsoby - například pomocí nůžek a lepidla, jak můžete vidět hned na sousední straně. Zajímavé a inspirativní na těchto experimentech je, že mohou vznikat jako kolektivní díla, takže jedinou báseň může vytvářet až několik desítek žáků. Nebo i dospělých. V tomto směru hodláme i nadále tvořit, zkoumat a experimentovat.

Ve dvou článcích se pak dozvíte něco o sportu – první se zabývá atletickými výkony v hodinách tělocviku,

druhý je věnován sportu, který rodiče a prarodiče ze svého dětství určitě neznají – je to takzvaný párkúr. Možná už jste tohle slovo od dětí slyšeli. Co všechno znamená, se dočtete v třístránkovém článku, který připravili žáci na novinářském kroužku.

Co se jara týče, podíváme se na naši školní zahradu a dozvíte se, čím se zabýváme při hodinách pracovních činností. Žáci také povyprávěli, jak trávili Pálení čarodějnic a jak jsme ve škole slavili Den Země. Jistě vás zaujme i rozhovor s panem učitelem Hlinomazem a nepřijdete ani o pravidelné rubriky. Přeju pěkné čtení a pěkné bá-snění.

Jan Kubíček

Novinky a aktuality

Kde seženete časopis Klíč?

Milí čtenáři, zjistili jsme, že náš časopis se vám moc líbí. Proto jsme se rozhodli, že ho dáme k dispozici ve dvou klučeničských obchodech. Na náš časopis můžete přispět dobrovolný příspěvek na tisk do kasičky, kterou jsme vyrobili na novinářském kroužku. Všechna čísla jsou zároveň k dispozici v elektronické podobě na stránkách naší školy www.zsklucenice.cz v sekci Ke stažení.

Velikonoční návštěva

Ve středu před Velikonocemi se ve sborovně objevila nečekaná návštěva. S pomlážkami přišly děti ze školky. Hezky zakoledovaly a vyplatily paní učitelky. Aspoň budou krásné a zdravé.

Sluneční hodiny

Žáci osmé třídy vyráběli při hodinách technických činností sluneční hodiny. Poté je vystavili na výstavce na chodbě školy. Všichni tyto výrobky obdivovali.

První jarní víkend

(kubistická báseň - reportáž)

V sobotu byl krásný jarní den.

Na zahrádkách kvetly krokusy, sněženky a petrklíče.

Lidé stříhali stromy a hrabali trávníky.

Z lesa se ozýval zvuk motorové pily.

Pan Koptiš vozil z lesa dříví.

Zvuky kopání do míče se rozléhaly po Klučenicích z našeho hřiště.

Pepa Kulas s Pepíkem Kulasů drandili na motorce.

U Černého kříže práškoval pole traktor značky Massey Fergusson, který řídil Matouš Pecka.

Martin Mladý jel do Voltýřova na kole, aby povzbudil mámu při mytí oken.

Bratři Květové zdárně opravovali celé odpoledne pionýra.

Veselí kluci jezdili na kole a rozdělávali oheň v peci.

Rodina Stehlíková kopala celý víkend bazén a dokopali se cca 60 cm. Večer si opékali buřty, které se jim moc povedly.

Místní kluci se vrátili pozdě večer z pionýrové projížďky.

Kouř z krbů a vůně grilování voněla po vesnici.

Kubismus – umělecký směr vzniklý před první světovou válkou ve Francii. Ve výtvarném umění se projevil snahou zobrazovat předmět na obraze z různých stran. V literatuře pak rychlým střídáním různých obrazů, momentů a událostí. Žáci 9. třídy se pokusily tímto způsobem zachytit průběh prvního jarního víkendu v Klučenicích a okolí.

Naše školní zahrádka

Stromy začaly rozkvétat, ptáci venku zpívají. Je jaro. Na naší školní zahrádce jsme začali dělat různé práce. Zaseli jsme travu do záhonu. Kluci stříhali větve na našich jabloních za školou. Sázeli jsme ředkvičky do našeho školního záhonu. Záhon se rozdělil na šest částí, každá třída má jednu část, kde má zasázené ředkvičky. Vzadu za ředkvičkami jsou jahody. Na naší hodině v pátek jsme s panem učitelem Kubíčkem přesazovali rajčata. Každý do jednoho květináče, ale rajčata jsme zasázeli špatně, takže nám uschly. Rajčata i ředkvičky poctivě zaléváme, aby nám to všechno vyrostlo.

Stříhání stromů

Vzali jsme štafle a dali jsme je pod strom. Přinesli jsme také nůžky a pilu. Začali jsme stříhat stromy, jak nám to pan učitel řekl. Vystříhávali jsme větvičky, které tam překážely. Když už jsme měli stromy ostříhané, sebrali jsme všechny větve a odvezli je do kontejneru. S odvážením větví pomáhali při svých hodinách pracovních činností i čtvrtáci a pátáci. Práce se nám vydařila. Zazvonil zvonec a stříhání je konec.

Tráva

Nejdřív jsme pohnojili záhon humusem z kompostu. Ten jsme zarýpali. Pak jsme zaseli semínka. Všechno bylo potřeba pořádně udusat, aby semínka přišla do kontaktu s hlínou. Když tráva povyroستla, viděli jsme, že jsme nesázeli moc dobře, protože tam zůstaly prázdné fleky (na fotce to schválně není vidět). Snad se tráva brzy rozroste a všechno to hezky zaroste.

Ředkvičky

Před několika týdny jsme zaseli ředkvičky. Na návodu bylo napsáno 5 – 10 cm od sebe, ale my to špatně pochopili a zaseli jsme 5 – 10 do jedné dírky. Když ředkvičky povyroستly, byly moc blízko u sebe, a tak jsme je přesadili a protrhali. Některé se uchytily a některé uschly. Až ještě povyroستou, tak je sníme.

Rajčata

Nejdříve jsme si přinesli květníky, abychom to měli do čeho přesadit, a hlínu. Sazeničky rajčat jsme měli v květináči od paní učitelky Pikousové. Oddělili jsme je od sebe a do květináčů jsme dali hlínu asi do tří čtvrtin. Potom jsme dali sazeničku a opět zasypali hlínou, ta měla být těsně pod dva první lístky. Někteří z nás to asi nedělali pečlivě, takže jim nevyroستly a uschly. Teď už jsou celkem velké a čekáme, až bude po mrazících a přesadíme je ven na naši krásnou školní zahrádku.

(Připravili žáci 6. a 7. třídy)

O sportu v naší škole

Po celý školní rok plní žáci několik sportovních disciplín. Někteří žáci jsou dobří ve vytrvalostním běhu, někteří v hodu dalekém a někteří ve všem. Pojdme si jich několik představit.

Začneme s trochu netradiční disciplínou, tedy hlubokým předklonem. Dvanáct žáků druhého stupně se předklonilo tak, že konečky prstů dosáhli až pod úroveň pódia, na kterém měření probíhalo. Dva ze zbylých dvanácti žáků se dotkli hranice.

V zimním období, kdy museli žáci trávit hodiny tělesné výchovy v tělocvičně, také mohli splnit disciplínu běhu „T“. Při tomto netradičním závodě mají sportovci s rychlým startem. Tuto výhodu mají bratři Mladí, které bych vyzdvihnul. Mladší z bratrů Mladých byl dokonce rychlejší o 0,88 vteřiny nežli ten starší. Ale i ostatní žáci podali slušné výkony.

Dále žáci splnili disciplínu sedy-lehy. Bylo pro nás příjemným překvapením, že mnoho žáků se pokusilo o maximum. Třinácti z nich se to povedlo. Splnili tedy 90 sedů-lehů. A i když některým se to nepovedlo, zaslouží si pochvalu minimálně za snahu. Jen těsně na maximum nedosáhli Dominik Štefík, Jan Drazdík a Josef Pecka.

Stání na jedné noze v jednom bodě podlahy, a to ještě se zavřenýma očima, museli podstoupit žáci druhého stupně. Nejdéle v této pozici vydržel již bývalý žák naší školy, Adrian Jakubův. Vydržel téměř 60 sekund. Méně než 10 sekund zůstalo v dané pozici jen osm z třidvaceti účastníků.

Trojkok snožmo splnilo jen 14 chlapců. V lehké výhodě byli tentokrát ti vyšší. A právě podle toho vypadaly výsledky. Z šestého ročníku skákal jen Libor Synáč. Skočil 5 metrů a 35 centimetrů. Sedmý ročník skákal 4,55 až 6,07 metrů, osmý, velmi vyrovnaný ročník 5,10 – 5,42 metrů. Nejlepších výsledků dosáhl ročník devatý, jehož žáci skákali 5,34 až 7,31 metrů! Více než sedm metrů doskočili tři žáci. Ovšem jen ti nejstarší.

Jedna z těch tradičnějších disciplín plnících se v hale je šplh o tyči. Tu splnili jen někteří žáci sedmé a deváté třídy. Z mladších účastníků byl jen o málo nejrychlejší Jiří Květ s časem 4,1 sekundy. Z těch starších to pak byli Josef Pecka a Filip Stehlík. Druhý jmenovaný dokonce atakoval školní rekord s časem 3,39 vteřin. Dostali jsme se k poslední disciplíně z tělocvičny, jíž je hod basketbalovým míčem ze sedu. Pokud bych měl někoho jmenovitě vyzdvihnout, byl by to určitě žák osmé třídy, Bohumil Šťastný. Hodil 7,5 metrů daleko a dohodil na 2. až 3. místo tabulky v této disciplíně.

Pomalu jsme se dostali k atraktivnějším sportům, které se konají venku, v případě naší školy na fotbalovém hřišti a jeho blízkém okolí. Začneme sprintem na 60 metrů. Z nejmladšího, tedy šestého ročníku byl nejrychlejší Imrich Jakubův, který ale také již naši školu nenavštěvuje. Ze sedmého ročníku byl v cíli nejrychleji Patrik Guláš, kterému běh trval 8,33 vteřin. O málo později do cíle dorazil Jiří Květ, s časem 8,85.

V druhém nejstarším ročníku jsme se setkali s horšími časy. Za 8,46 sekund to stihl Patrik Ozdin, opět bývalý žák klučenické školy, ale jemu se nikdo přiblížit nedokázal. V deváté třídě, o které je známo, že je to třída sportovců, se nejvýše umístil znovu Filip Stehlík, který jako jediný doběhl pod 8 sekund. Přeběhnout 60 metrů mu trvalo 7,98 vteřin.

Delší ze sprintů si zhodnotíme nyní. Časy byly velmi příznivé. Pod 20 vteřin to nestihli čtyři sportovci. Naopak pod 15 sekund se dostalo 7 sprinterů! Nejrychlejší čas byl dokonce pod 13 sekund. Povedlo se to komu jinému než Filipovi Stehlíkovi. Čas na stopkách ředitele Suchého se zastavil na 12,85 vteřinách. Žák devátého ročníku si čas vylepšil letos na jaře. Na podzim měl čas 13,47 sekund.

Hod míčkem. Poslední ze sportů, které žáci stihli. V této disciplíně vynikl sedmák Patrik Guláš. Hodil 48 metrů a 80 centimetrů. Dobře hodil i Adrian Jakubův, žák „osmičky“. Míček spadl 46,10 metrů od odhodiště. A hádejte, kdo dohodil nejdále. Pokud jste typovali Filipa Stehlíka, můžete si potřást rukou. Filip Stehlík dohodil 52,95 metrů. Na školní rekord mu sice dost chybělo, ale i tak může být s tímto výkonem a zároveň prvním místem spokojen.

Ve vytrvalosti dominoval zase Stehlík, který doběhl s Danielem Květem v patách. Druhý jmenovaný byl jen o 4 vteřiny pomalejší. Všichni účastníci tohoto sportovnímu oboru splnili pod 6 a půl minuty. To je velice obdivuhodné. Opět chválíme.

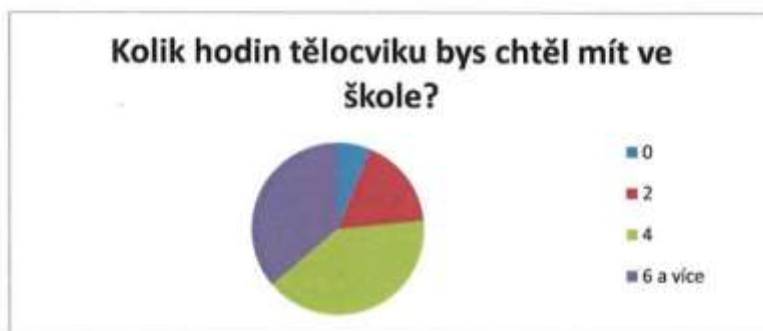
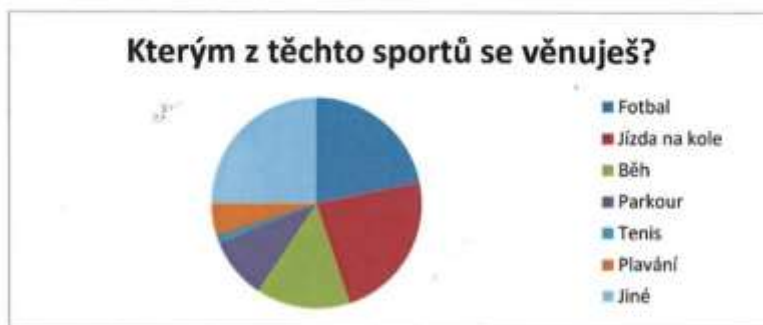
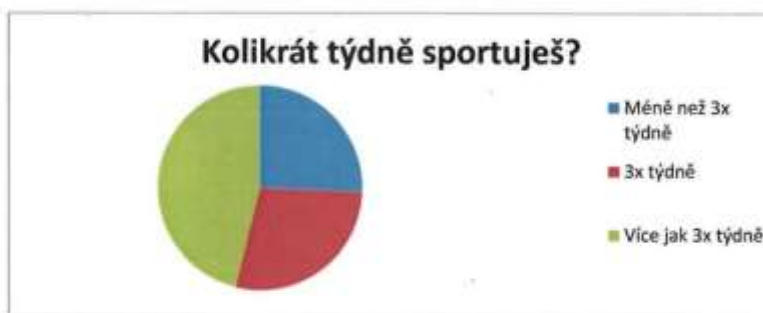
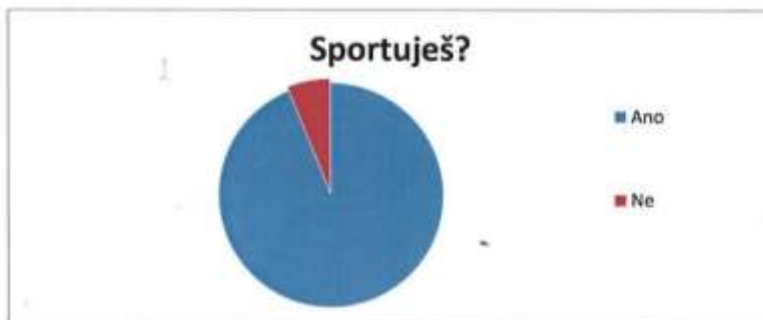
Žákům chybí ještě hod oštěpem a míčkem. (k 19. 5. 2017), ale se svými dosavadními výkony mohou být nad rámec spokojeni. Ty nejlepší budou ohodnoceny malou odměnou na konci školního roku.

(Text Viktor Příbyl, grafy kolektiv)

PS: Jistě jste si všimli, že jsme se věnovali pouze výkonům kluků. Ale nebojte se, holky přijdou na řadu v příštím čísle.

Výsledky sportovní statistiky

Dotázáno bylo celkem 66 žáků prvního a druhého stupně.

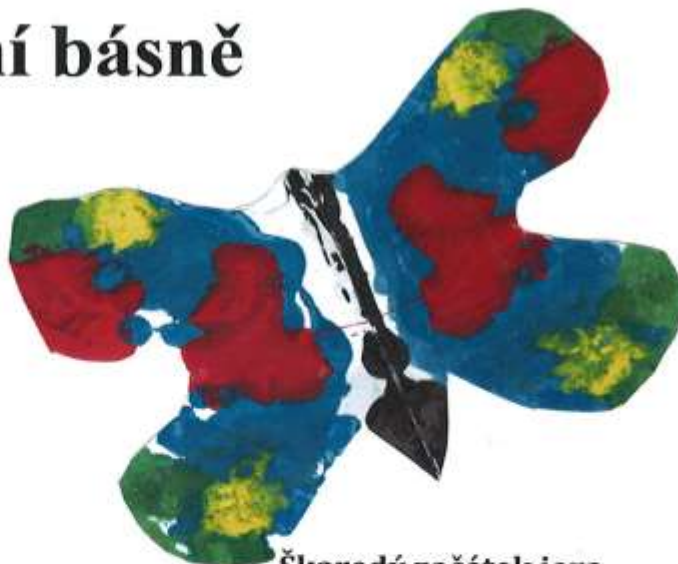

Jarní básně

První Máj

První Máj
je lásky den
a to všechno polibkem
ať jsi žena nebo muž
tuhle pusy neupust'

(Jirka Květ)

Škaredý začátek jara

Jaro obvykle začíná teplými dny,
ale my jsme zažili studené vlny.

Malá vesnice jménem Klučenice
zažila ohromné vichřice.

Ve škole došly zásoby dřevoštěpky,
pro žáky to byly kruté podmínky.

Ve třídách panovala těžká zima,
Pro žáky s učením to byla dřina.

Doufáme, že už zima pomine
a jaro nám konečně nastane.

(Anička Pecková, Markéta Žáková)

Skákání na jaře

Na jaře se líhnou kuřata,
Jirka Květů skáče přes vrata.

Skáče s ním i Beáta,
jsou to pěkný telata.

Michal se k nim přidal
a taky to zdolal.

Potom vyskočil i Vítek,
ale rozšláp přitom kvítek.

(Jiří Květ, Michal Mladý, Vít Pecka)

Naše vesnice

Řeknu vám o naší vesnici.
Před hospodou sedí pražáci.

Na zahrádkách kvetou kytky,
po dvoře pobíhají slípky.

Kočka sedí za komínem,
Pepík se opíjí vínem.

Babička volala,
že ho zrovna hledala.

Řezník doma kuchá prase,
Karel sedí na terase.

Babky drbou před kostelem,
Hezký den jim přejem.

Za stodolou leží pes,
to je naše krásná ves.

(Matěj Burda, Bohumil Šťastný)

Jarní krajina

Slunce vystrkuje růžky
kvítky rozkvétají
tráva se zelená
Po cestě cítím vůně stromů
každý zamilovaný pár si hledá
svůj rozkvetlý strom
Někdy přijde hrom i blesk, déšť i vítr
proto, aby daly sílu našim kvítkům

(anonym)

Jarní pranostiky

Březen, za kamna vlezem.
Duben, ještě tam budem.
Květen, badminton hrajem.
Červen, jenom se smějem.

(Libor Synáč)

Jarní krajina

(líčení)

Zahrada

Na zahradě slunce svítí, běhají tam děti, užívají krásné dny pod rozkvetlými stromy. Venku ptáci zpívají, zpívají nám zhluboka. Na loukách jsou zvířata, květiny už rozkvétají, kvete celá louka. První máj zas tu je a já zase sama, tři měsíce jara, pak už jenom hic a vedro, užívej si jarní dny, jako ještě nikdo.

(Aneta Löffelmannová)

Je jaro

Je jaro a kvítky kvetou. Ptáčci poletujou. Všude krásně je a slunce svítí až za humna. Třešně rozkvétají a zamilovaným štěstí přeje.

První máj lásky čas prvomájovou pusou si musí dát, kdo nechce být navěky sám. Proto si prvomájovou pusou každý rád dá, aby štěstí v lásce měl.

(Kryštof Sember)

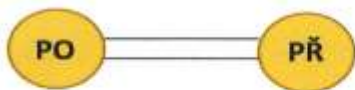
Jarní krajina

Venku ptáci létají po modrém nebi, na stromech začínají zelenat listy, z komínů už se nekouří, lidé doma netopí... Tráva roste do výšky a lidé začínají chodit ven, do krásné jarní krajiny. Zvířata začínají vylézat a znovu potravu nalézat, brouci chodí po zemi a veverky skáčou po stromech... Vodá v lesech proudí a vedle ní roste kapradí. Krásné květy barvy chytají a slunce se krásně nažhává. Ráno rosa na trávě a zem z tepla rozmrzá... Lesy v pozadí náladu naladí...

(Beáta Burianová)

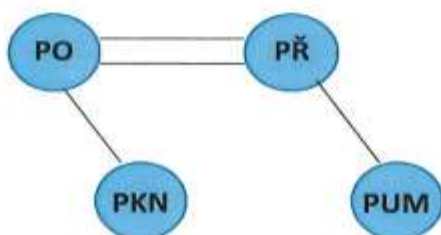
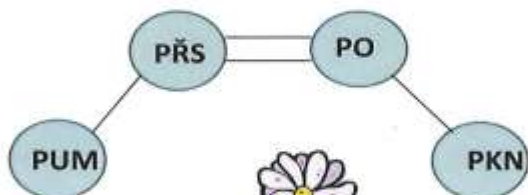
Jarní věty

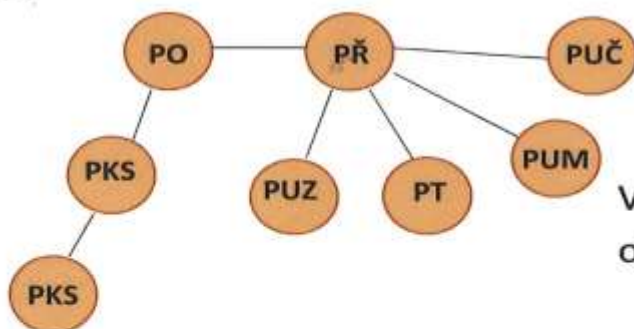
Stromy kvetly.

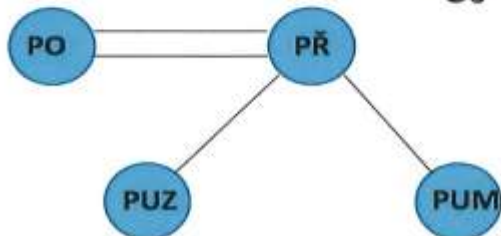
V zahradě ležela hromada listí.

Kytice růží voněla ve váze.

Velké krásné stromy rychle obnovovaly větve v parku na jaře.

Květiny krásně kvetly v zahradě.

PO – podmět

PŘS – přísudek slovesný

PŘJ – přísudek jmenný se sponou

PKS – přívlastek shodný

PKN – přívlastek neshodný

PT – předmět

PUM – přísl. určení místa

PUČ – přísl. určení času

PUZ – přísl. určení způsobu

Parkour

Parkour (vyslov „párkúr“). To slovo si možná spojíte s přeskakováním koní přes překážky. Tak přesně o něco takového v něm jde, akorát nemáte koně a závodní dráhu. Parkour vznikl ve Francii, jeho „zakladatelem“ je David Bell. Parkourista neboli traceur (vyslov „trejsr“, žena traceuse, počestěno traceurka, „trejserka“) se

snaží překonat překážku přeskokem, přeskočit ji nějakým trikem. Parkour je „sport“ který vznikl ve městě, ale rozšířil se i do vesnic, včetně té naší klučenické.

V České republice jsou dva známí traceuři, kteří natáčejí i na YouTube. Jsou to **Taras Povoroznyk** a **Smusa**. Taras má bratra Juru a přítelkyni Stáňu. Žije i se svou rodinou ve velkém bytě v Říčanech.

Parkour je náročná fyzická aktivita, ale není to extrémní sport. Jeho důležitou charakteristikou je efektivita (účinnost). Traceuři a traceurky se snaží pohybovat co nejrychleji, ale také s co nejmenší spotřebou energie a zároveň co nejpříjemnější možnou cestou. Neoficiálním parkouristickým mottem je Být a zůstat a Být a vydržet.

V parkouru je méně přetvořených technik než například v gymnastice. Navíc parkour není složený jen ze seznamu přesně daných pohybů. Každá překážka, se kterou se traceur setká, představuje unikátní výzvu k překonání efektivním způsobem. Když se traceur někam dostane, musí být schopen dostat se zpět. Když se dostane z bodu A do bodu B, musí být schopen dostat se i z bodu B do bodu A.

Mezi nejjednodušší triky patří twohander, při kterém se držíme oběma rukama a nohy jdou stranou. Dash („deš“) je přeskok nohama napřed, ruce se odráží z překážky skoro po dokončení přeskoku. Monkey je přeskok

Rozhovor s Kryštofem

Kryštofe, tys dělal parkour už v Benešově, prý jste tam měli nějaký speciální kroužek, jak to probíhalo?

Přišli jsme tam, rozcvičili jsme se a pak jsme měli menší rozeskákávání na airtracku – to je taková obrovská nafukovací matrace. Pak jsme skákali flipy z beden. Pak byly přeskoky přes bednu, pak nějaký nový triky. Po hodině volna nám vysunuli tyče a šli jsme na back-flipy. Pak jsme se rozdělili do skupin a dělali jsme free-run, čili volný styl, nebo normálně přes bedny.

Takže to bylo v tělocvičně, ne venku?

Jo, byla to taková hala.

Co bys řekl k parkouru?

Parkour není pro každého. Člověk na to potřebuje být zpevněnej, nesmí mít závratě z výšek a podobně. A hlavně

by neměl skákat parkour nikdo, kdo nemá dostatečný trénink, protože se může rozsekat.

Myslíš, že má parkour v Klučenicích budoucnost?

Myslím, že když se rozhodnem a kdyby nás někdo vedl, třeba vy, tak určitě.

A má smysl dělat parkour na vesnici? Je tady dostatek vhodných terénů a překážek?

Jak pro koho, kdo si je neumí najít, tak ne, ale kdo skáče salta a ví, kde to skákat, tak určitě jo.

Dá se parkour skákat třeba i v lese?

No... teoreticky možná, ale je to o hubu. Máš les, máš tam kopečky, šutry, takže asi jo.

Díky za rozhovor.

(Ptal se Jan Kubíček)

s odrazem oběma rukama. Nejprve dotek rukama, nohy prochází víceméně mezi rukama při opouštění překážky. Obecně se tomu říká skrčka. Kash („keš“) je variace monkeyho, ale v poslední fázi vypnete nohy vpřed.

K pokročilejším trikům patří webster, což je salto z jedné nohy, nebo front-flip, salto z obou nohou.

My v Klučenicích sice nemáme takové podmínky jako ve městě, ale parkour nás baví. Nejčastěji chodíme na Panskou, anebo skáčíme před školou. Zkoušeli jsme to i ve škole přes lavice, ale to se učitelům nelíbilo. Budeme muset najít nové překážky a nové terény.

Další pouliční sporty

skateboard - deska se čtyřmi kolečky, slouží k sportu zvaný skateboarding.

longboard - delší verze skateboardu, jeho délka se pohybuje okolo 1 metru, a šířka od 19 do 25 cm.

pennyboard - má asi půl metru, slouží k dopravě především ve městě.

in-line brusle - kolečkové brusle s kolečky v jedné řadě

Připravili Danča Peterková, Dominik Štefík a Kryštof Sember

Rozhovor s Kristýnou

Kristýna Ražnoková s námi v osmé třídě strávila dva měsíce, než se vrátila zpátky do své školy. Někteří na ni už možná skoro zapomněli, protože odešla už v polovině března, těsně po vydání druhého čísla. Tak si ji tedy tímto stručným rozhovorem připomeneme.

Z jaké školy jsi sem přišla?

Helsinská, Tábor.

Co tě k nám do Klučenic přivedlo?

Záškoláctví.

Proč jsi nechodila do školy?

Protože mě to tam nebavilo.

Tady tě to baví víc?

Jo.

V čem se liší tvoje škola a ta naše?

Tady se umí děti bavit. Tam taky, ale už tam nemám své nejlepší kamarády.

Co tě tady nejvíc bavilo?

Mě nejvíc bavila čeština a zeměpis. Vy tady máte češtinu klidnou, ale u nás je to takové rychle a zběsile.

Jak to myslíš rychle a zběsile?

Je to všechno rychle a my to nestíháme.

Poučila ses tady z něčeho?

Že mám chodit do školy a že mě to baví, ta škola a že nejsem až tak blbá, jak jsem si myslela.

Čím bys chtěla být do budoucna?

Cukrářkou.

Budeme ti chybět?

Budete.

(Ptali se žáci 8. třídy a pan učitel Kubíček)

Pálení čarodějnic

Čarodějnice v Klenovicích

Letošní čarodějnice jsem prožil dobře. Nejprve jsem došel na místo a viděl jsem, že už tam čeká Jirka a Honza. Vzal jsem míč a šli jsme si zakopat. Kopali jsme si asi hodinu, ale potom za námi přišly děti z úplného vršku vesnice. Když už byly blízko nás, věděli jsme, že musíme utéct, protože otravnější děti jsme ještě neviděli. Nakonec nás dostaly, ale potom odešly. Byl tam s nimi i kluk, který nám silně připomínal Lojzu. Potom nás už nechaly být, a tak už jsme byli v klidu a šli jsme k Anetě na zahradu a tam jsme jim to vyjedli a za to nás Aneta vyhodila. No a potom jsme šli domů.

(Libor Synáč)

Čarodějnice v Milešově

Letošní pálení čarodějnic jsem strávila ve své vesnici v Milešově s kamarádkou. Dopoledne jsme čekaly, než přivezou májku, kterou jsme ozdobily barevnými krepáky a skládaly věnec u májky z jehličí. Daly jsme si práci jak s věncem, tak s ozdobováním. Byly to nervy, protože májka nám malinko praskla, ale nakonec ji dobře postavili a zatloukli.

Potom jsem šla domů a musela jsem se učit a pomoci babičce s pečením. Pak za mnou přišla kamarádka a hrály jsme online střílečku. Kolem zhruba sedmé hodiny jsme šly na hřiště, kde probíhalo pálení čarodějnic a vyhlášení nejlepší masky. Byly jsme tam asi do devíti hodin do večera, potom jsme šly na procházku a pak zpátky k ohni. Tam jsme to měly skoro jenom pro sebe, tak jsme tam dělaly kraviny. Zhruba v jedenáct jsme se vrátily domů a šly jsme spát okolo druhé hodiny ráno.

(Míša Vokrouhlíková)

Čarodějnice v Klučenicích

Letos se pálení čarodějnic velmi vydařilo. s kamarádkou domluvily, že u ní budu spát. jsem přišla ke kamarádce a byl tam i její kterým je velká legrace. Když jsem tam skákali jsme na trampolíně, pak domů. Chvíli se dost smáli a jsem si tam docela zbytečná, chvíli se to spravilo a bavili všichni. Okolo 18. hodiny jsme nahoru k májce, odkud vedl lampionový průvod. My jsme se že když už máme kola, tak bychom to delší trasou a trochu jsme to pokrosili. a kamarádka měla kolo její mamky. A to v lese se jezdilo špatně, proto kamarádka jednou spadla. Dojeli jsme na střelnici, kde se měla pálit čarodějnice. Chvíli jsme hráli hry a pak jsme šli lézt po stromech. Koukli jsme se, jak se pálí čarodějnice, a jeli jsme na kolech domů. Doma jsme koukali na televizi a šli spát. Bylo to super.

(Danča Peterková)

Předem jsme se
30. 4. v 17 hodin
bratranec, se
přišla,
jsme šli
přišla
ale za
jsme se
jeli

rozhodli,
mohli vzít
Jeli jsme lesem
mělo úzké gumy a

Čarodějnice na Peckově

Třicátého dubna v sedm hodin večer jsme zapálili oheň a opékali vuřty. Přišli sousedi a s nimi přišel i jejich známý, Francouz. Mluvil s námi anglicky, ale moc jsme mu

nerozuměli. Po opečení vuřtů
jsme šli zapálit čarodějnice.
Čarodějnice rychle shořely, tak
jsme šli znovu opékat buřty. Přitom
jsme vypili pár piv. U ohně jsme byli
až do půl jedenácté. Potom jsme šli
v klidu domů.

(Vítek Pecka)

Rozhovor s Václavem Hlinomazem

Pan učitel Václav Hlinomaz, který učí chemii, fyziku a přírodopis, letos oslaví sedmdesátku, a je tak nejdéle sloužícím učitelem na naší škole. Jako takový toho samozřejmě hodně pamatuje, a proto jsme se rozhodli udělat s ním rozhovor. Pan učitel se hezky rozpovídal, proto je povídání rozdělené na dvě půlky, z nichž druhou si přečtete v příštím čísle.

Jak dlouho učíte na naší škole?

Tak je to od roku 1975. To jsem tady začínal. Takže když se to tak vezme, tak to bude teď ke konci školního roku 42 let.

A tato škola byla první, na které jste učil?

Začínal jsem na Dobříši, ale v podstatě nouze o byt mě donutila shánět místo kdekoli jinde, protože na Dobříši se k tomu neměli a jediné místo, kde by časem mohl být byt, byly Klučenice. Takže tím pádem padla volba sem.

Líbí se vám tady? Jste z Klučenic?

No, kdyby se mi tu nelíbilo, tak bych tu nebyl. Já jsem Příbramák a dojížděl jsem z Bohutína, kde jsme v tu dobu bydleli. Takže to znamenalo každodenně cestu z Bohutína do Příbrami, z Příbrami sem, večer zpátky do Příbrami a zpátky do Bohutína.

A to jste jezdil nejdřív autobusem?

Autobusem. A pak jsme měli takového malého fiátka. Takže jsem občas jel autobusem, někdy autem.

Takže vy jste sem nejdřív nastoupil s tím, že se tady v budoucnu uvolní byt, ale zatím tady volný nebyl...

To se stavěla ta naše bytovka, ale nebyla ještě hotová, takže já jsem chodil každou velkou přestávku povzbuzovat řemeslníky, aby něco

dělali. Oni zpravidla seděli dole v takové té komoře, kde teď je všechno možný, jen ne prádelna, která tam původně měla být. A tam vždycky seděli. Stěhovali jsme se sem 16. prosince roku 1975, těsně před Vánocemi. Jednomu synkovi byl rok a měsíc, druhému bylo asi pět neděl. Stěhovali jsme se v závějích, protože ta zima tehdy byla docela dobrá.

Co se za tu dobu ve škole změnilo?

No, tak změnilo se toho dost. Hlavně škola samotná. Protože když jsem začínal, tak sem chodilo přibližně 130 dětí. To je hlavní změna, která tu byla. Chodily sem ale hodně děti ze Solenic, které tehdy hlavně byly jednak v DD, kde bylo daleko víc dětí než dneska, a potom tam byla rekreační střediska, takže i děti toho personálu sem chodily. Pak Milešov, Kosobudy... v podstatě to, co dneska, ovšem všude bylo daleko víc dětí. A potom chodily děti shora – Lašovice, Zahořany – ty jsou dneska většinou směřované do Kovářova.

Jaké byly třídy?

Jó tak třídy byly báječné a ta třída byla bezvadná v tom, že tam byly jiné lavice. Byly takové kovové konstrukce, které byly vzájemně spojené, takže žactvo nemohlo libovolně šoupat židlemi a lavicemi a byl větší klid.

Další věc, v roce 2000 se předělával tenhle barák poprvé, a sice ten starej, proti radonu, protože tu proběhla kontrola a našel se tu radon, příliš velké množství, tak se prováděla odradonovací opatření. No a v rámci toho potom třeba došlo ke změně dole, co vy už nepamatujete, a sice tam, kde je pan ředitel, jako ředitelna, tak tam byla sborovna a tam, kde je sborovna, byla ředitelna, jenomže tam seděl sám ředitel v celé té veliké komoře. A v té malé celý učitelský sbor, takže jsme to

nakonec takhle prohodili. Stavebně se to upravilo, odradonovalo se to a poslední úprava toho domu proběhla před pár lety.

Ještě se změnili samozřejmě učitelé, to byla dost podstatná změna. Dá se říct, že z toho původního kádru už tu není nikdo. Většina už zemřela, žijí z toho jen paní učitelky Veselá a Strouhalová, pak jsme tu my a v roce 1986 přišly Suchých.

Co říkáte na přístup žáků ke škole?

No, ono se dá říct, že je to taková osobní věc. Jde o to, z jakého hlediska. Taky je to dané tím, že když člověk přijde po studiu z fakulty, má hodně nabouchanou hlavu vědomostmi, tak je bude předávat těm dětem a myslí si, že ty děti toho budou umět taky tolik. Takže to je jedna věc. No ale člověk asi postupně slevuje z těch požadavků, anebo v poslední době musí slevovat, protože popravdě řečeno, pokud by děti měly zvládat vědomostně to, co jejich rodiče, tak by asi byl problém. Ono to bylo ještě dané tím, že byly tehdy jednotné osnovy, takže všechny školy se učily stejně, to znamená, že všichni žáci vlastně museli zvládat stejně učiva.

Pak tu byl ještě jeden takový pohonný systém, a to byly velmi tvrdé přijímací zkoušky na SŠ. Dá se říct, že kdo měl ze základní školy trojku, už byl tak na hranici použitelnosti. Že by se někdo dostal se čtyřkami, to vůbec neexistovalo. No a potom ještě vlastně, když si vzpomenu na ty úplné začátky, tak to bylo takové to období, kdy ještě dokonce ředitel rovnou mohl žákovi říct: Hele, na tohle ty nemáš, prostě tam nepůjdeš na tu školu. A to mělo váhu, prostě napsala se přihláška, že jde tam a tam a šmitec, nikdo se s nikým nemazal. Sice to nebylo až tak ukrutné jako v dobách, kdy jsem končil já ve škole, protože tehdy to bylo asi tak, že prostě náš třídní tehdy (nebudu jmenovat) řekl: Ty jsi z vesnice, ty půjdeš do zemědělství, ty jsi z města, tak mohl bys na průmyslovku, ale jsi blbej, půjdeš na instalatéra. A tím to bylo rozhodnuté.

(pokračování příště)

Recept měsíce: Bábovka

2 hrnky polohrubé mouky

1 hrnek cukru

1 prášek do pečiva

3 vejce

½ hrnku oleje

1 hrnek mléka

kakao

forma na bábovku

Troubu zapneme na 180°. Formu si vymažeme máslem a vysypeme strouhankou. Vezmeme si misku. Do misky nasypeme všechny sypké suroviny kromě kakaa a zamícháme. Potom přidáme vejce, mléko a olej a zamícháme. Půlku těsta vylijeme do formy a do zbylého těsta dáme tři lžíce kakaa, promícháme a vylijeme do formy. Dáme péct a pečeme 50 minut.

Matematický příklad

Na školní výlet na Blaník jelo celkem 34 žáků. Kdyby jelo o dva více, vycházelo by na jednoho učitele (včetně dvou asistentek) šest žáků. Kolik dospělých jelo jako doprovod na školní výlet?

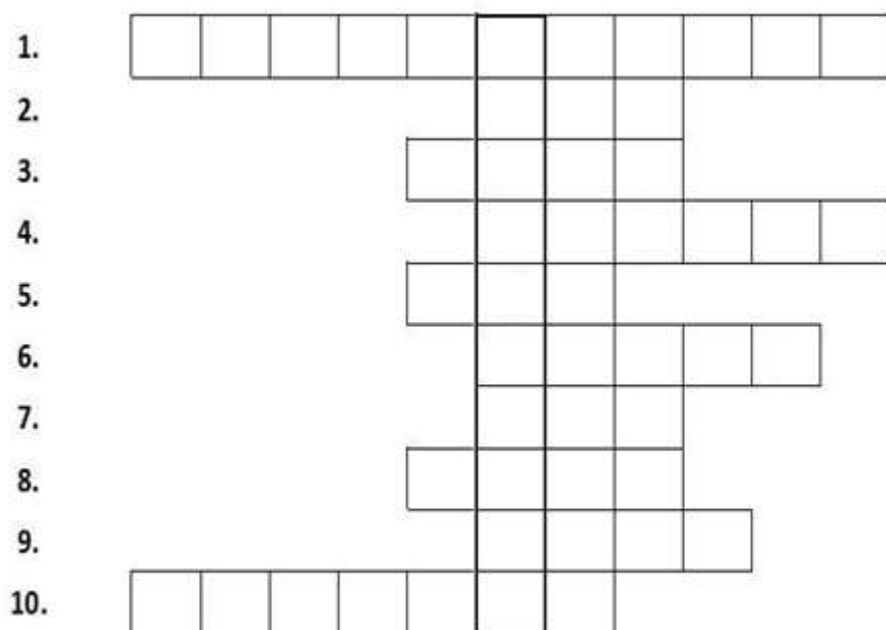
Citát měsíce

P. uč. Pikousová: „O co se opíral ruský car?“

Danča Peterková: „...o dveře?“

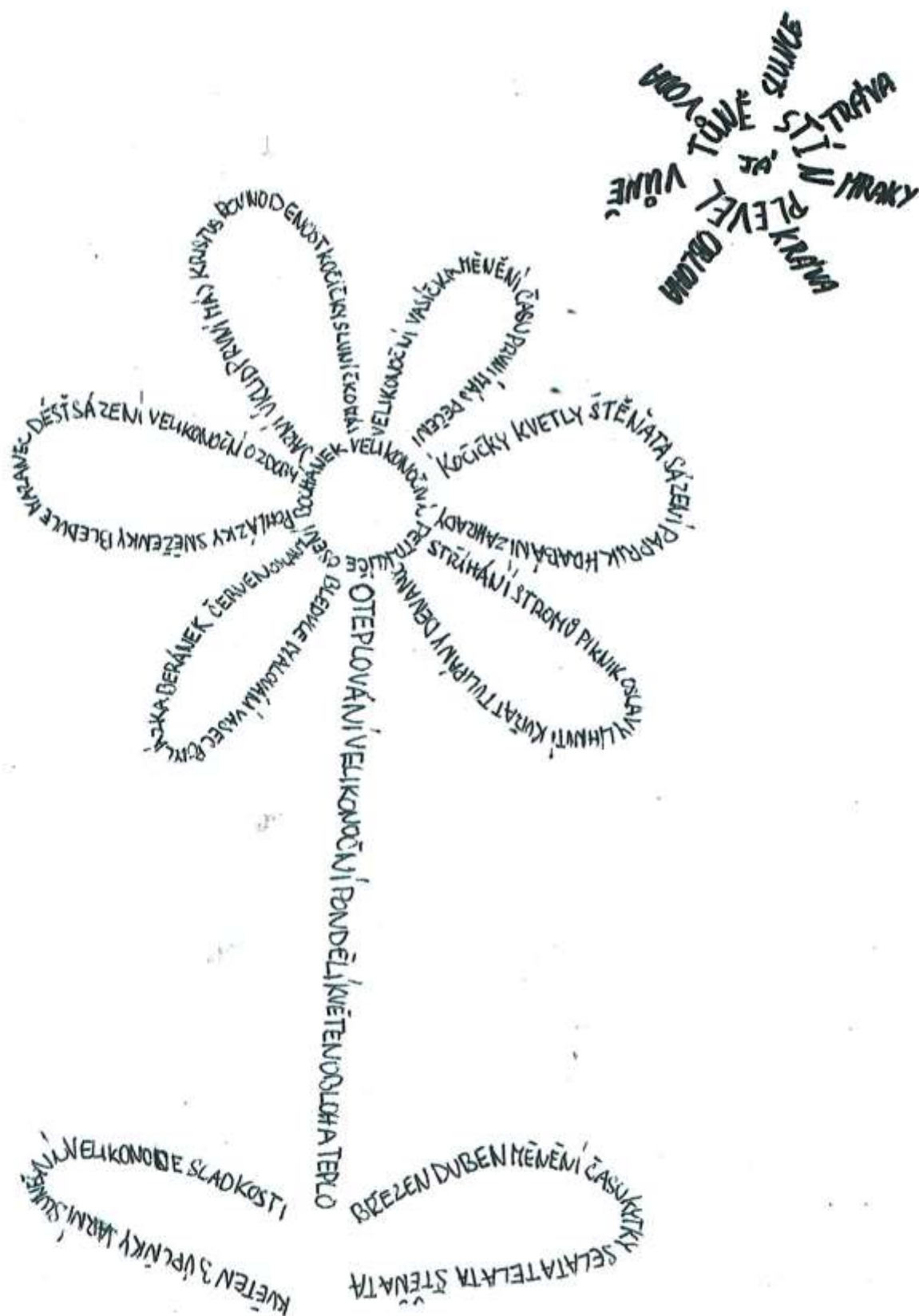
(Správná odpověď měla znít: o šlechtu a vojsko.)

Křížovka

1. Lázeňské město
2. Dívčí jméno
3. Dopravní prostředek
4. Jihoevropský stát
5. Orgán zraku
6. Hlavní město ČR
7. Nejdelší řeka světa
8. Anglicky "tvůj"
9. Vánoční ryba
10. Pátá planeta

Obrazová báseň

Den Země

Desátého května se konal v naší škole Den Země. I když tento svátek se slaví o pár dní dřív, tak jsme ho slavili až teď, protože nešla elektřina v celé obci, a tak jsme šli ven starat se o zemi. Uklízeli jsme odpadky, čistili chodníky, řezali stromy a všechny různé aktivity, kterými jsme zachraňovali zemi.

Třídy z horního stupně se rozdělily na skupinky a každá skupinka dělala něco jiného.

Devátá třída s pár pomocníky ořezávala křoví u silnic, aby se lépe dařilo novým stromkům.

Osmá a šestá třída čistila asfaltové hřiště.

Sedmá třída čistila prostor kolem školky a natírala zašlé houpačky a lavičky.

Do práce se zapojili opravdu všichni i děti ze školky.

Dřevíčková báseň

#TIPNÁ STRÁNKA

